



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 327/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Samuelom Baránikom, Podjavorinskej 7, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 23C/9/2019 (pôvodne sp. zn. 7C/471/2002) v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 432/2024-22 z 26. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2, súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v napadnutom konaní v období po právoplatnosti nálezů ústavného súdu č. k. II. ÚS 432/2024-22 z 26. novembra 2024. Tiež navrhuje priznať mu finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou 20. mája 2002 domáhal určenia vlastníckeho práva k pozemkom v katastrálnom území [REDACTED]. Ústavný súd nálezom z 26. novembra 2024 rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 23C/9/2019 (pôvodne sp. zn. 7C/471/2002) bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, okresnému súdu prikázal v konaní sp. zn. 23C/9/2019 konať bez zbytočných prierahov,

sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie 10 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom. Po právoplatnosti nálezu (12. decembra 2024) okresný súd 19. decembra 2024 nariadil termín pojednávania na 17. marec 2025. Termín pojednávania bol 10. marca 2025 zrušený z dôvodu úmrtia žalovaného v 36. rade. O právnom nástupníctve po žalovanom v 36. rade a žalovanom v 34. rade rozhodol okresný súd uznesením 18. júna 2025. Uznesením z 18. augusta 2025 okresný súd rozhodol o právnom nástupníctve po žalovanom v rade 16a.

3. Sťažovateľ namieta, že od tohto momentu ostal okresný súd nečinný a nevykonával proti stranám sporu úkon smerujúci k ukončeniu konania, teda v napadnutom konaní vznikol priet'ah v trvaní viac ako 8 mesiacov. Uvádza, že konanie o určenie vlastníctva nie je svojou povahou zložit'é, tvorí štandardnú rozhodovaciu činnosť súdov prvého stupňa. Čiastočnú faktickú zložit'osť konania založenú na širšom okruhu žalovaných konštatoval v náleze ústavný súd, avšak v tej súvislosti zdôrazňuje, že za situácie širšieho okruhu strán sporu musí súd o to pružnejšie konať v čase, keď má ustálený okruh (žijúcich) žalovaných. Sťažovateľ svojím správaním k vzniku zbytočných priet'ahov neprispel. Zdôraznil, že vzhľadom na ústavným súdom uložený príkaz konať v napadnutom konaní bez zbytočných priet'ahov bolo povinnosťou okresného súdu organizovať procesný postup v konaní tak, aby rešpektoval príkaz ústavného súdu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2, súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

5. Úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 256/2024).

6. V prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných priet'ahov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 584/2024).

7. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd zároveň uvádza, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 550/2020). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné

kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 489/2023).

8. Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na to, že predmetom posúdenia postupu okresného súdu je len obdobie od nadobudnutia právoplatnosti nálezu z 26. novembra 2024 (právoplatný 12. decembra 2024). Pokiaľ ide o obdobie predchádzajúce označenému nálezu, to už bolo pokryté vyhodnotením prietahov ústavným súdom s účinkami *res iudicata* podľa § 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. V prejednávanom prípade napadnuté konanie trvá od nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu približne rok a štyri mesiace. Vychádzajúc zo svojej judikatúry, ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu v rozhodnom (tu posudzovanom) období sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Ako z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti, ako aj informácií poskytnutých okresným súdom vyplýva, okresný súd 6. decembra 2024 nariadil termín pojednávania na 17. marec 2025. Dňa 21. februára 2025 bol okresnému súdu doručený procesný návrh právneho zástupcu sťažovateľa z dôvodu úmrtia žalovaného v 36. rade. Dňa 28. februára 2025 vykonal okresný súd lustráciu dedičského konania po žalovanom v 36. rade a doručoval výzvu pre právneho zástupcu žalovaných v rade 13aa a 23a na predloženie riadnej plnej moci z dôvodu zmeny spôsobu výkonu advokácie. Dňa 10. marca 2025 pristúpil k zrušeniu nariadeného pojednávania z dôvodu úmrtia žalovaného v 36. rade vzhľadom na neskončenie dedičského konania. Následne uznesením z 18. júna 2025 rozhodol o pokračovaní s právnymi nástupcami po žalovanej v 34. rade a žalovanom v 36. rade. Uznesením z 18. augusta 2025 okresný súd rozhodol, že v konaní pokračuje s právnymi nástupcami po žalovanom v rade 16a. Dňa 30. októbra 2025 okresný súd zisťoval pobyt žalovanej v 19. rade, občianky Českej republiky. Dňa 14. apríla 2026 vykonal kontrolu spôsobilosti žalovaných byť účastníkmi konania a opätovný dopyt prostredníctvom súdu v Českej republike. Dňa 23. apríla 2026 zisťoval stav dedičského konania po pôvodnej žalovanej [REDAKOVANÉ]. Dňa 4. mája 2026 okresný súd rozhodol o spoločnom zástupcovi pre vymedzený okruh žalovaných. Vo vzťahu k sťažovateľom vyčítanej osemmesačnej nečinnosti okresného súdu trvajúcej od vydania uznesenia 18. augusta 2025 do podania ústavnej sťažnosti ústavný súd dáva za pravdu sťažovateľovi, že v uvedenom období okresný súd vykonal len administratívne úkony na účel zistenia pobytu žalovanej v 19. rade, aj to s časovým odstupom približne šiestich mesiacov, avšak zároveň uvádza, že aj pri zohľadnení uloženého príkazu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov namietanú nečinnosť možno označiť za ojedinelú a nesignalizuje takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny ako dôsledku porušovania základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je potrebné poznamenať, že v prípadoch extrémne dlhotrvajúcich prietahov v konaní môže ústavný súd konštatovať aj porušenie práva na súdnu ochranu, a to za predpokladu, že intenzita prietahov v konaní hraničí s odmietnutím spravodlivosti, pričom v tejto súvislosti podstatným je aj predmet konania. Porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny konštatoval ústavný súd vo svojom náleze z 26. novembra 2024, pričom zodpovednosť súdu voči sťažovateľovi bola zohľadnená priznaným finančným zadosťučinením. Doterajšia dĺžka napadnutého konania od právoplatnosti nálezu ústavného súdu (približne rok a štyri mesiace) neumožňuje dospieť k záveru, že postupom okresného súdu došlo k odňatiu spravodlivosti.

11. Týmito závermi ústavného súdu nie sú vylúčené konzekvencie pretrhového postupu súdu (súdov) v ďalšom priebehu právoplatne neskončeného konania, čo však v momente aktuálneho rozhodovania ústavného súdu nie je materiálne podložené.

12. S poukazom na uvedené preto ústavný súd odmietol túto ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

13. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu